

[Hvidberg.]

heller ikke f. Eks. i Form af Velvilje eller Sympati. Jeg maa give den højtærede Statsminister fuldstændig Ret i disse Betragtninger. Der kan altsaa kun være Tale om at udlevere dem, hvis der foreligger moralske Krav paa dem, og da udelukkende som Gave.

Jeg mener at have paaavist i det foregaaende, saa kort jeg nu kunde det, ikke mindst naar henses til, at Skrifterne er et fællesnordisk Eje og en fællesnordisk Op-gave, at der fra islandsk Side ikke foreligger nogen moralsk Ret til Haandskrifterne. Jeg synes derfor, at Regeringen skulde spare sig Nedsættelsen af en Kommission, der i Virkeligheden vilde blive bragt i en vanskelig Stilling mellem paa den ene Side de stærke islandske Ønsker og paa den anden Side de foreliggende Kendsgerninger, der ikke peger i Retning af nogen Udlevering. Mon ikke Regeringen i Stedet for at nedsætte nye Kommissioner af denne Art snarest skulde foranledige, at de Kommissioner, som allerede er ned-sat, tager fat paa deres Arbejde. Jeg tænker ved denne sidste Bemærkning paa den videnskabelige Kommission, til hvilken Grunden blev lagt under sidste Aars Fi-nanslovdebat, og hvis Medlemmer for længst er udpeget, men som mig bekendt — jeg er selv Medlem af Kommissionen — endnu ikke har været indkaldt saa meget som til et forberedende Møde. Jeg kan ikke frigøre mig for en Følelse af, at der er gaaet meget tabt ved denne Sendrægtig-hed, og jeg indser egentlig ikke, at der kan have været nogen Grund til Arbejdets stadige Udskydelse.

Omtalen af denne hvilende Kommiss-ion bringer mig til at tænke paa et For-hold, som blev fremdraget sidste Aar under Finanslovdebatten, og som det vistnok var Meningen skulde have været taget op som et af de første Punkter i Kommissionen, et Forhold, som nu gladelig fortsætter, skønt det er ganske uværdigt. Det drejer sig om dette, at Staten lønner de unge Vi-denskabsmænd, der mange Gange med stor Opofrelse har skrevet Doktordisputats, og som saaledes har gjort en Nyindsats i dansk Videnskab, paa den højst besynderlige Maade, at den lader disse unge Mænd be-tale Bøger til Bibliotekerne, som Staten i Virkeligheden selv burde betale. Det gaar saa vidt, at Doktoranderne endogsaa skal betale Skat af det Beløb, der medgaar til Trykning af deres videnskabelige Arbejder, som de maaske møjsommeligt har slæbt sig igennem. I Finanslovsforslagets § 21. IV.

A. 13. B. er der igen afsat 10 000 Kr. til Trykning af Disputatser, hvilket vil sige, at dette tarvelige Forhold altsaa skal fort-sætte. Jeg vil gerne sige, at dette kan vi ganske simpelt ikke være bekendt mere.

Desværre lykkedes det ikke under Be-handlingen af Tjenestemandsloven at faa afskaffet Docenturerne ved vore to Univer-siteter, Københavns og Aarhus Universitet, til Trods for at den højtærede Finansmi-nister aabent erkendte, at der ikke var nogen Forskel paa Docenter og Professorer ved de to Universiteter, og at Docen-terne altsaa i Virkeligheden, som det blev udtrykt dengang, var en Art Professorer til nedsat Pris. Jeg skal ikke udtale mig nærmere om, hvordan det kan være gaaet til, at man stadig fortsætter med et, ganske vist nu mindre, Antal Docenter, men jeg maa bestemt gøre Fordring paa, at disse 4—5 Docenter, der endnu findes ved Kø-benhavns og Aarhus Universiteter, bliver afskaffet, derved at de bliver gjort til Pro-fessorer.

De tilbageblevne Docenter har man nu yderligere behandlet paa en helt skam-løs Maade. En eller anden Bestemmelse i Tjenestemandsloven har man fortolket paa den Maade, at den Forbedring af deres Løn, der er blevet dem til Del, er at be-tragte som en Oprykning af Embedsmand i ny Lønningsklasse, hvorefter deres An-ciennitet bortfalder og de skal begynde med Alderstillæg helt forfra. Dette bety-der, at en Docent, der har siddet i 6 Aar i sit Embede, mister lige saa meget, som han faar, og altsaa ikke har opnaaet nogen som helst Bedring. Docenterne er udtryk-kelig nævnt i Vejledning vedrørende An-vendelsen af Overgangsreglerne i Tjeneste-mandsloven af 6. Juli 1946. Nederst paa den paagældende Side nævnes de netop som et Eksempel paa dem, man skal regne for oprykkede i ny Lønningsklasse. Jeg ved ikke, hvem der bærer Ansvaret for den Slags Snurrepiberier, for det drejer sig om nogle ganske faa Mennesker og et ganske ubetydeligt og ligegyldigt Beløb, men det er i Virkeligheden et Eksempel paa den udspekulerede Smaalighed, hvor-med man fra en vis Side undertiden sin-ker unge danske Videnskabsmænd i deres Arbejde.

I Anledning af den paatænkte Revision af Statens Honorarordning vil det maaske ogsaa være saare betimeligt, at ogsaa Un-versitetslektorernes Stilling bliver taget op til et nærmere Eftersyn. Medens andre har faaet deres Forhold forbedret ved sidste Lønningslov, har Universitetslektorerne,